

EXPUNERE DE MOTIVE

Agricultura României, se constituie ca un element de structură al sistemului economic național, cu rol excepțional de important în progresul general al societății românești.

Se știe sau ar trebui să se știe că, agricultura românească deși a fost declarată prioritate a decizie politice, de puține ori acesteia i s-au asigurat resursele financiare necesare procesului de modernizare care să-i permită și crea un potențial de competitivitate pe piața internă și mai ales pe cea externă.

După anul 1989, deși agricultura românească a beneficiat de finanțare pentru o serie de programe precum fondurile de preaderare, credite și surse financiare de la Banca Mondială, subvenții de la bugetul de stat și din alte surse, în puține momente s-au realizat producții suficiente pentru a acoperi consumul intern, România fiind obligată să importe aproape 70% din necesarul de produse agroalimentare.

Se cunoaște faptul că în țara noastră nu sunt asigurate elementele de infrastructură care să asigure activități rentabile în sectoarele de producție agricole și mai ales în cele de depozitare, prelucrare și valorificare a acestor produse. Puține din cele existente sunt noi sau modernizate.

Nu sunt funcționale: sistemele de irigații, sistemele de depozitare-prelucrare a producțiilor de legume, fructe, cereale și plante tehnice, ferme care să aibă o putere de mare competitivitate sub aspectul randamentelor la unitatea de suprafață, costuri ale activităților agricole, dotări tehnice cu mici excepții. Toate fac ca, produsele agroalimentare să fie scumpe pentru beneficiari atât pe piața internă cât și pe cea externă. Produsele agroalimentare românești pierd competiția cu alte produse din alte țări din cauza costurilor.

După 01.01.2007, România a beneficiat și beneficiază de surse de finanțare a mai multor domenii din Programul Național de Dezvoltare Rurală dar sursele financiare sunt încă, insuficiente, restricționate și periodic acordate pentru a susține reabilitarea globală și rapidă a agriculturii, a spațiului rural românesc și a industriei agroalimentare.

Deși, sunt finanțări de la Uniunea Europeană sau de la bugetul de stat, situația agriculturii românești, a economiei rurale, continuă să se deterioreze. Acest lucru este argumentat de: prețurile mari la principalele produse agroalimentare, importurile masive de materii prime agricole și produse de strictă necesitate (precum: carnea, produsele lactate, fructele, legumele, etc.), deficitul mare al balanței comerciale datorat și importurilor masive de produse agroalimentare, inclusiv a celor care pot fi realizate ușor în România: cartofi, legume, fructe, flori, carne, material biologic pentru semănat și plantare, chiar ulei și cereale (orzoaică pentru malț), hamei etc.

Agricultura românească prin nefuncționalitatea ei este astăzi o sursă de inflație, de dezechilibre economice majore și instabilitate socială.

Faptul că, România trebuie să recupereze un decalaj uriaș în domeniul agro-economic-social față de țările partenere din Uniunea Europeană într-o perioadă scurtă de timp de 10-14 ani, este un argument că, sectorul are nevoie de surse financiare suplimentare. Nu trebuie uitat că nivelul actual de dezvoltare a sectorului agroalimentar al țărilor membre UE s-a atins după aplicarea timp de zeci de ani (în unele țări peste 50 de ani) a unei politici agricole coerente, îndreptate spre: organizarea exploatațiilor agricole, susținere financiară, protejarea pe piața internă a Uniunii Europene și subvenționarea exportului de produse agricole comunitare pe terțe piețe. Rezultatul acestor politici a fost

modernizarea exploatațiilor agricole, randamente mari, costuri mici de producție, calitatea foarte bună a produselor agroalimentare și competitivitate de piață ridicată.

Pentru a asigura dezvoltarea și modernizarea agriculturii și a industriei alimentare într-un timp scurt, România trebuie să folosească surse financiare proprii pentru a putea susține programe prioritare pentru acest domeniu.

O sursă importantă, din care se pot susține programele de modernizare rapidă a agriculturii, este rezerva valutară a României. Credem că, pentru programele prioritare de dezvoltare accelerată a unor sectoare economice cum este cel agro-rural, se poate folosi pe o perioadă de 10 ani, cca. 5 miliarde euro din această rezervă.

Utilizarea acestei surse financiare poate accelera realizarea unor proiecte de dezvoltare și modernizare a sectorului alimentar în următorii 5-10 ani când România trebuie să devină cu adevărat o țară care realizează produse agroalimentare la nivelul cerințelor de consum intern și să creeze importante disponibilități de materii prime, produse agroalimentare semi și finite, pentru export pe piețele europene și mondiale.

Inițiativa legislativă își propune să reglementeze: susținerea financiară, modul de aprobare și monitorizarea proiectelor finanțate precum și formele de folosire și rambursare a creditelor provenite din Fondul de Dezvoltare și Modernizare a Agriculturii pentru a cărei constituire rezerva valutară a României participă cu 5 miliarde de euro.

Din analizele făcute, credem că această investiție bine gestionată, poate să aducă în 5-10 ani un plus de peste 10 miliarde euro (un profit de 100% a investiției), să reducă drastic importurile de produse agroalimentare și să creeze posibilitatea ca România, să devină exportator net de astfel de produse și să aibă capacitatea de a realiza produse agroalimentare ușor accesibile pentru cetățenii țării și în același timp să producă suficientă materie primă pentru diverse industrii inclusiv pentru cele care produc diverse tipuri de bioenergie.

În sensul celor prezentate, am elaborat propunerea legislativă, anexată, pe care o supunem spre aprobare Parlamentului în procedură de urgență.

INIȚIATORI:

Deputat PD-L – Valeriu TABĂRĂ

Deputat PD-L – Mircea GIURGIU

Deputat PD-L – Constantin CHIRILĂ

Deputat PD-L – Toader STROIAN

Deputat PSD+PC – Gheorghe ANTOCHI

Deputat PSD+PC – Ioan MUNTEANU

Deputat PSD+PC – Ion DUMITRU

Deputat PSD+PC – Marian GHIVECIU